

[Hans Thyge Jacobsen.]

kunne afholde Stifternes Fællesudgifter. Paa Grundlag af Indberetning fra Stiftsøvrighederne og Kommunalbestyrelserne henholdsvis om de manglende Beløb og om Folkekirkens Medlemmers skattepligtige Indkomster bestemmer Kirkeministeriet, hvor meget der skal udskrives i Kirkeskat, og hvorledes Beløbene skal fordeles paa de enkelte Kommuner. Kirkeskatten kan ikke komme til at hvile haardere paa det ene Sogn end paa det andet. Noget stort Beløb andrager Kirkeskatten ikke, for Tiden vistnok ca. 96 Ø. pr. Folkekirkemedlem, Stigningen er derimod foregaaet paa den anden Kategori af kirkelige Udgifter, de saakaldte Menighedsudgifter. Disse paalignes kommunevist, sognevis eller kirkedistriktvis, saaledes som nu de paagældende Menighedsraad rekvirerer Beløbene hos de tilsvarende Kommunalbestyrelser. Det er de herhenhørende Udgifter, som Menighedsraadene har Pligt til at afholde og for langt største Delens Vedkommende Ret til at bestemme Størrelsen af, der er steget, for det første Afløsningssummerne for Offer og Accidenser og for det andet — det vil jeg bede Dem lægge nøje Mærke til — Udgifterne til Lønninger og Honorarer til ikke-gejstlige Kirkebetjente, for det tredje overskydende Udgifter ved Vedligeholdelsen af Præstebolig og Embedsjord; ogsaa her ønsker jeg paa Grund af de urigtige Opfattelser, som findes i vide Kredse af Befolkningen, at indskyde den Bemærkning, at Præsterne som bekendt ligesom andre Embedsmænd betaler Husleje af Embedsbolig, en Ottendedel af Grundlønnen; for det fjerde Underskud ved Vedligeholdelse af Kirkebygningen — ogsaa denne Udgiftskonto beder jeg særlig bemærket; for det femte Betaling for Opvarmning af Kirken, og for det sjette Udgifter til andre, mere tilfældige Menighedsraadsopgaver. Det er disse Udgifter under Kategori to, Menighedsudgifterne, de lokale Udgifter, som er steget, og det er overfor den her foregaaede Stigning, at den højtærede Kirkeminister i Viborgtalen og andetsteds har løftet sin advarende og til Sparsommelighed manende Røst. Nu er det jo naturligvis i al Almindelighed — det skal jeg erkende som enhver anden — kun prisværdigt, naar en Minister opfordrer til Sparsommelighed, men i dette Tilfælde knytter der sig foruden den ejendommelige politiske Baggrund, paa hvilken disse Formaninger fremkommer, særegne Omstændigheder til Forholdet, visse ejendommelige ledsagende Omstændigheder, som jeg skal pege paa. Den højtærede Kirkeminister har

i Viborgtalen angivet, at Menighedsraadsudgifterne skal være steget fra 8½ Mill. Kr. til 13 Mill. Kr., altsaa med 4½ Mill. Kr., jeg gaar ud fra, at det er i Tiden fra 1922 til nu, fra den Gang Menighedsraadene overtog denne Forvaltning og indtil i Dag. Nu tror jeg imidlertid, det vilde være meget oplysende, om der maatte fremkomme en nærmere Specifikation af, paa hvilken af de før nævnte Konti Stigningen særlig har fundet Sted, og jeg tillader mig at anmode den højtærede Kirkeminister om at foranledige dette, det er nemlig min Tro — en Tro, der grunder sig paa Erfaring —, at en meget væsentlig Del af Stigningen har fundet Sted paa den Konto, jeg først bad særlig bemærket, den Konto, som hed Lønninger og Honorarer til den ikke-kirkelige Betjening, i hvert Fald er det da en af alle kendt Sag, at de kirkelige Tjenestemænd nu har langt større Lønninger end tilforn, og jeg kan kun udtrykke min Tilfredshed med dette Forhold; i gamle Dage var de kirkelige Tjenestemænds Lønninger nærmest latterlig smaa. Der fremkommer her den ganske interessante Situation, at saafremt en væsentlig Del af Menighedsudgifternes Stigning falder paa denne Konto: Lønninger og Honorarer til kirkelige Tjenestemænd, er den højtærede Kirkeminister gaaet langt videre end den samlede Regering i Henseende til at vise Tjenestemændene en kold Skulder, saa er den højtærede Kirkeminister en Mand, der opfordrer til at gaa videre med Nedskaeringen af Lønninger til Tjenestemænd. Man maa se dette lige i Øjnene, saadan er Forholdet, ingen af de andre højtærede Ministre har dog opfordret nogen til at foretage yderligere Nedskaeringer overfor Tjenestemændene, men det har den højtærede Kirkeminister gjort, i hvert Fald indirekte, ved denne sin Opfordring til Menighedsraadene om at søge en Nedgang i Menighedsudgifterne tilvejebragt, og jeg er underrettet om, at blandt ikke faa af de kirkelige Tjenestemænd har den højtærede Kirkeministers Udtalelser vakt en ikke ringe og, jeg mener, ikke ganske uberettiget Uro.

Dernæst er det ganske uomtvisteligt, at en stor Del af Stigningen af Menighedsudgifterne har fundet Sted paa den Konto, som hedder Kirkebygningers Vedligeholdelse. Nu ved enhver, ogsaa den højtærede Kirkeminister, at mangfoldige Kirkebygninger i allerhøjeste Grad trænger til en bedre Vedligeholdelse, og det er da glædeligt, mener jeg, at Menighedsraadene, efterhaanden som de overtager denne Opgave, viser en stor Offervillie og udfører et interesseret og stort Arbejde paa dette Omraade.